

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 1 Пр 013347 17 Пжпж
Бања Лука, 03.03.2017. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина и Весне Антонић као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у прекршајном поступку против окривљене Б.Ђ. због прекршаја из члана 8. Закона о јавном реду и миру и окривљеног М.М. због прекршаја из члана 12. истог закона, одлучујући о жалби ЦЈБ Б., ПС Ј., изјављеној против рјешења Окружног суда у Бијељини број 80 0 Пр 013347 17 Пжп од 21.02.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 03.03.2017. године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се као неоснована жалба ЦЈБ Б., ПС Ј., те потврђује рјешење Окружног суда у Бијељини број 80 0 Пр 013347 17 Пжп од 21.02.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Бијељини број 80 0 Пр 013347 17 Пжп од 21.02.2017. године, уважавањем жалбе браниоца окривљеног М.М., а поводом те жалбе, по службеној дужности и у односу на окривљену Б.Ђ., преиначено је, у одлуци о одговорности и обавези накнаде трошкова поступка, рјешење Основног суда у Бијељини број 80 1 Пр 013347 15 Пр од 06.12.2016. године, тако што су ослобођени од одговорности Б.Ђ. да је на начин описан под тачком а) и тачком б) изреке тог рјешења починила прекршај из члана 8. Закона о јавном реду и миру, а М.М. да је на начин описан под тачком б) изреке тог рјешења починио прекршај из члана 12. истог закона, те је одлучено да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава.

Против тога рјешења благовремено је изјавила жалбу ПС Ј., као подносилац захтјева за покретање прекршајног поступка, без навођења жалбених основа побијања рјешења, међутим из образложења жалбе произилази да се исто побија због повреде материјалног прописа о прекршају и погрешно утврђеног чињеничног стања. Приједлог жалбе је да се побијано рјешење Окружног суда у Бијељини преиначи тако што ће се потврдити одлука Основног суда у Бијељини.

На ту жалбу није поднесен одговор.

Размотривши жалбу на основу списка предмета, у смислу одредбе члана 218. став 2. у вези са одредбом члана 213. Закона о прекршајима Републике Српске („Службени

гласник Републике Српске“ број 63/14 од 18.7.2014. године), овај суд је одлучио као у изреци рјешења из следећих разлога:

Према разлозима у образложењу побијаног рјешења окривљена Б.Ђ. и окривљени М.М. су ослобођени одговорности по основу што дјело за које се терете није прекршај јер се кућа (мјесто гдје се догађај десио) не сматра јавним мјестом у смислу одредбе члана 2. став 3. Закона о јавном реду и миру ("Службени гласник Републике Српске" број 11/15, у даљем тексту: ЗЈРМ), а у погледу окривљеног М.М. и због тога што радње које је критичног догађаја предузео не представљају радњу извршења прекршаја из члана 12. ЗЈРМ која се манифестује у физичком нападу на другога.

Аргументима жалбе се тврди да је прекршај једним дијелом извршен у кући В.М., а једним дијелом на тераси и дворишту куће, па с обзиром да се тераса и двориште налазе непосредно уз магистрални пут Б. – 3. и да је двориште ограђено дрвеном оградом висине око једног метра, то је као такво изложено и чујности и видности па тиме стичу обиљежја јавног мјеста, у смислу цитиране одредбе ЗЈРМ.

Наведеним аргументима није доведена у питање правилност закључка побијаног рјешења по коме дјело за које се окривљени терете није прекршај, нити правилност примјене материјалног прописа, када је слиједом наведеног утврђења другостепени суд окривљене ослободио од одговорности. Ово из разлога што је неспорна чињеница (према чињеничном опису прекршаја у захтјеву и првостепеном рјешењу) да је мјесто предузимања радњи које се захтјевом за покретање прекршајног поступка окривљеном М.М. стављају на терет, унутрашњост куће власништво В.М., па већ самим тим предузете радње немају обиљежје прекршаја из члана 12. ЗЈРМ, због чињенице да тај простор не представља јавно мјесто у смислу одредбе члана 2. став 3. истог закона. Надаље, мјесто извршења радњи које је критичног догађаја предузела окривљена Б.Ђ. је, и према тврдњи жалбе, једним дијелом унутрашњост наведене куће а другим дијелом двориште те куће, међутим и по оцјени овог суда, ни наведено двориште са карактеристикама апострофираним у жалби, не задовољава критерије прописане у члану 2. став 3. ЗЈРМ да би се могло сматрати јавним мјестом, а то посебно када се има у виду изостанак последице која се огледа у узнемирењу или негодовању грађана.

Из наведених разлога неосноване су тврдње подносиоца жалбе да је побијаним рјешењем повријеђен материјални пропис о прекршају и да је чињенично стање погрешно утврђено, ради чега је овај суд, на основу члана 215. а у вези са чланом 218. став 2. Закона о прекршајима Републике Српске, одлучио као у изреци рјешења те жалбу одбио као неосновану и потврдио побијано рјешење.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић